
VSI SVETI – 1. NOVEMBER

Na 1. november Cerkev že več kot 1200 let obhaja praznik vseh svetnikov. Prvo pričevanje, da so v Rimu praznik vseh svetnikov obhajali na 1. november, imamo že iz časa okoli leta 800. Od tam se je praznovanje preneslo v Francijo, Nemčijo in Španijo. Misel o prazniku vseh svetnikov – ne samo mučencev, ki so se jih spominjali že v prvih krščanskih stoletjih – je dobila oprijemljiv izraz, ko je papež Gregor III. okoli leta 740 pri sv. Petru v Rimu posvetil posebno kapelo v čast Odrešeniku, njegovi Materi, apostolom, mučencem in vsem svetnikom. Gregor IV. pa je leta 827 ukazal, naj se 1. novembra v vesoljni Cerkvi slovesno praznuje spomin vseh svetnikov.

Kot razlog, zakaj je Cerkev uvedla ta praznik, navajajo predvsem dvoje. Prvi razlog je število svetnikov, ki je tako naraslo, da se pri bogoslužju ni bilo več mogoče spominjati vsakega posebej. Drugi razlog je, da naj bi na praznik vseh svetnikov popravili, kar med letom na praznike svetnikov po nemarnosti opustimo. Praznik vseh svetnikov je predvsem praznik majhnih, preprostih, neznatnih svetnikov, ki so »utonili« v množici svetih.

Vsak dan v letu imamo na koledarju imena svetnikov, ki jih je Cerkev kot take uradno razglasila, danes pa se spominjamo milijonov mater, ki so se posvetile ob svojih otrocih in družinah doma med štirimi stenami; množice mož, ki so zvesto opravljali svojo službo v tovarni, v pisarni, za prodajalno mizo, na polju; številnih študentov in mladih delavcev, ki jih je Bog poklical sredi najlepših načrtov in dela ter so bili pripravljene na srečanje z njim; nepregledne množice starih, zapuščenih, bolnih, hromih, naglušnih, slepih, zapostavljenih ljudi, ki so v preizkušnjah dozoreli za nebesa; živčnih ljudi, ljudi nagle jeze in z mnogimi slabimi lastnostmi, ki so si iz dneva v dan, od spovedi do spovedi, prizadevali, da bi popravili svoj značaj; preprostih kmečkih duš, ki so živele povezane z Bogom in brale njegovo pismo v lepoti sveta ter so tako o njegovi dobroti vedele več kot učeni profesorji...

Med svetniki so tudi naši prijatelji, naši najožji sorodniki. Vsi tisti, ki so živeli v istem svetu kot mi in v enakih okoliščinah kot mi, pa so znali v vsem iskati in najti Boga. Praznik vseh svetnikov je veliki dan vere, upanja in ljubezni. To ni »dan mrtvih«, kot je bilo napisano na naših koledarjih do nedavna (in je na nekaterih še!). To je dan živih, kajti Bog je zvest in trdno drži njegova obljuba: »Kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre!« Ti preprosti svetniki, ki so morda utonili v pozabo kmalu potem, ko so umrli in se umaknili iz človeške družbe, živijo.

Človeške oči ne vidijo vsega. Ne vidimo Boga in ne vidimo veselja, ki ga je Bog naklonil svojim svetim. Vsi naši rajni, ki počivajo na pokopališčih in drugod v naročju zemlje, so bili ustvarjeni in krščeni zato, da bi postali svetniki. Ta pot je namenjena tudi nam, ki smo s krstom stopili v občestvo svetih. Praznik vseh svetnikov je naš skupni praznik, praznik velike krščanske družine. Danes se, kot poje Cerkev v hvalospevu tega slovesnega praznika, »radujemo poveličanja vseh svetih članov Cerkve in ob njihovem zgledu in priprošnji v veri potujemo obljubljeni sreči naproti«.

SPOMIN VERNIH RAJNIH – 2. NOVEMBER

Mesec november, ki ga krščanska pobožnost posveča spominu na verne rajne, vsako leto vzbudi misel na življenje onstran smrti in predvsem misel na dokončno srečanje z Gospodom. On bo sodnik naše zemeljske poti, in sicer sodnik, katerega značilnosti sta »usmiljenje in milost«.

Zavedajoč se tega in v izročanju pokojnih usmiljeni Očetovi dobroti obnovimo svojo hvaležnost za krščansko pričevanje, ki so nam ga zapustili. Ti naši bratje in sestre so prispeli na cilj, potem ko so služili Cerkvi in ljubili Jezusa Kristusa v tisti gotovosti o ljubezni, na katero nas je spomnil apostol Pavel: »Kdo nas bo ločil od Kristusove ljubezni?« (Rim 8,35). Gre za vero v Kristusovo ljubezen, od katere nas nič ne more ločiti: ne stiska, ne nadloga, ne preganjanje, ne nevarnost, ne smrt, ne življenje ... Jasne pa so jim bile tudi besede iz Knjige modrosti: »Tisti, ki so zvesti v ljubezni, bodo prebivali pri njem« (Mdr 3,9). Pot proti Očetovi hiši se za vsakogar izmed nas začne na dan, ko oči odpremo za luč in prek krsta za milost. Za vsakega človeka je pomembna postaja na tej poti trenutek, ko izreče svoj »tukaj sem«. Od tistega trenutka naprej je na poseben način združen s Kristusom. Ob uri smrti pa izreče še zadnji »tukaj sem«, združen z Jezusovim, ki je umrl v izročanju svojega duha v Očetove roke.

Zdaj smo tu, da molimo zanje, da darujemo božansko daritev kot priprošnjo za njihove duše in prosimo Gospoda, da bi jim dal za vedno zažareti v njegovem kraljestvu luči. Med to sveto mašo, ki je spomin Kristusovega vstajenja, se zahvalimo Bogu za vse dobro, ki ga je Gospod storil za nas in za svojo Cerkev prek teh naših bratov in sester v veri.

V luči Kristusove velikonočne skrivnosti je njihova smrt v resnici vstop v polnost življenja. V tej luči vere se počutimo še bližji rajnim bratom in sestram: smrt nas je na videz ločila, a moč Kristusa in njegovega Duha nas še globlje združuje. Še naprej jih bomo čutili poleg nas v občestvu svetnikov. Ko se tudi mi hranimo s Kruhom življenja skupaj z vsemi, ki so bili pred nami, z neomajnim upanjem pričakujemo dan srečanja iz oči v oči s svetlim in usmiljenim obličjem Očeta. Naj nad njimi, kakor tudi nad nami, vedno bdi naša mati Marija in naj nam izprosi, da se ne bi nikoli »ločili od Božje ljubezni v Jezusu Kristusu, našem Gospodu«.

ODPUSTKI

Odpustek je odpuščanje časne kazni pred Bogom za tiste grehe, katerih krivda je že odpuščena. Prejme ga kristjan, ki je pravilno pripravljen pod določenimi pogoji ob pomoči Cerkve, katera v službi odrešenja z oblastjo razdeljuje in naklanja zaklad zadostitev Kristusa in svetnikov.

Pogoji za prejem popolnega odpustka

- 1) nenavezanost na noben greh, tudi na malega ne (če nimamo nobenega greha, tudi najmanjšega ne in si ga tudi v bodoče ne želimo);
- 2) prejem zakramenta pokore; to je lahko več dni prej ali pozneje; kdor redno hodi k mesečni spovedi, lahko vsak dan prejme vse možne odpustke, če izpolni potrebne pogoje in živi v posvečujoči Božji milosti;
- 3) vreden prejem svetega obhajila;
- 4) molitev po namenu svetega očeta; zadostujejo vera, očenaš in zdravamarija ter slava očetu (lahko tudi kakšna druga molitev);

Sveto obhajilo in molitev po namenu svetega očeta se priporočata na dan odpustka. Oboje je potrebno za vsak popolni odpustek. Ena spoved pa velja za več popolnih odpustkov, a seveda moramo biti brez vsakega, tudi najmanjšega greha.

Popolni odpustek za rajne

- a) na vernih duš dan (lahko že na praznik vseh svetih), kjer v cerkvi poleg rednih pogojev zmolimo očenaš in vero;
 - b) ob molitvi za rajne na pokopališču od 1. do 8. novembra (ne pozabimo na splošne pogoje!); če ob drugih časih molimo na pokopališču za rajne, dobimo za rajne delni odpustek;
 - c) vselej lahko vse odpustke, delne in popolne, naklonimo rajnim po načinu priprošnje..
-